

A NAGYAPÓ ÁLLATAI

Nagyapó reggel óta tán már százszor is kiszaladt a kis ajtóba, s öreg kezével ernyőt csinálva a bozontos szemöldöke felett, türelmetlenül kémlelődött be a nagyvilágba. - Nem jönnek, Bodri, nem jönnek - rázta meg aggodalmasan a szép öreg fejét, és megsimogatta a fogatlan házpásztort. - Eh, eh - mondta erre a Bodri, s ezzel bizonyosan azt akarta mondani, hogy majd megjönnek azok, nem kell nagyanyót féltetni, különösen mikor a kis unokáját hozza! S hogy még jobban megvigasztalja a gazdát, szépen fölrakta a térdére a két első lábát, s úgy nézett a szemébe. Mivel pedig Bodrinak mindig poros a csizmája, olyan lett tőle nagyapónak a szép ünneplő nadrágja, mintha csak a homokba térdeltette volna nagyanyó, amiért megint elszórta a pipahamut a szőnyegen. Mindegy az, nem olyan ember ám nagyapó, hogy megharagudjon az öreg Bodrira, amiért olyan nagyon szereti. Most se szólt volna ő semmit, ha a bóbitás tyúkjá oda nem settenkedik, és föl nem sandít azzal a ravasz fél szemével a nagyapó poros nadrágjára. - Kár, kár, kár... Nem is tudta nézni, hogy mit csinált az a csúf Bodri. Inkább fölugrott a nagyapó vállára, és ott meresztgette nagy kevélyen a hosszú nyakát: ide nézzen, aki egy igazi szép bóbitás tyúkicát akar látni! No, nem is kellett egyéb a cicamicának se! Eddig úgy nyalogatta a talpát a tisztaszoba ablakában, a muskátlis cserepek közt, mintha semmit se tudna a világról - kérem, most egy ugrással ott termett a nagyapó másik vállán. Halk duruzsolással törleszkedett hozzá a vastag fehér bajuszához. - Mi-a-ó, mi-a-ó! - Az lenne jó, ha hozná már nagyanyó Margitkát - felelt nagyapó, megszorítva a cicamicának a dagasztó lábacskaát. Az lenne jó? Ugyan miért? Ezt már a barika se állhatta meg szó nélkül, aki eddig a kis kert mályvarózsáinak a leveleit olvasgatta. - Me-e-e, me-e-e? - szalad oda a csengőjét rázogatva, s mivel Bodrival nem nagyon szeret barátkozni, ő meg a másik oldalán telepedett le nagyapónak. Odafeküdt a lábához, s már éppen valami szépet akart álmodni, mikor Bodri elvakkantotta magát: - Hamma-ma mamamm, hamma-mamamamm! Annyit tett ez, hogy: szaladj hamar elejbük, nagyapó, mert már zörög a kocsijuk. De bizony mire nagyapó megindult volna, akkorra meg is állt a kocsi. De már ki is szállt belőle nagyanyó, ringatva a karján Margitkát, mint rózsabimbót az ág. Nagyapó szólni se tudott az örömtől, látni se igen látott a szeme pillájára szivárgott könnytől. Annál vidámabban csapkodta össze a két kis kacsóját Margitka. - Jaj, de enivaló ez

a nagyapó az állataival! Ha Margitka olyan volt, mint a rózsabimbó, nagyanyó egyszerre olyan haragospiros lett, mint a legpirosabb mályvarózsa.

23

Még a főköttője bóbitája is úgy lengett, mint valami harci lobogó. - Jaj, Márton, Márton, hogy szabadíthattad így magadra ezt a sok csúf állatot! Takarodjatok a helyetekre, haszontalan népei! Ahogy a tenyerét összezsattantotta, akkorát szólt, mint valami fiók ágyú. S erre a nagy csattanásra iramodtak is szét a nagyapó állatai a helyükre. Az ám, a helyükre! A Bodrinak az ólban lett volna a helye, a cicamicának az ól tetején, bóbitás tyúkcának a hátulsó udvarban, csengős barinak a ház előtt a gyepen. De ki tehet róla, hogy nagyanyó két hétig oda volt, s azalatt nagyapó jobb helyet keresett az állatainak?! - Takarodjatok! - dobbantott nagyanyó a lábával, hogy csak úgy reszketett bele a föld. No, be is ugrott erre cicamica a tisztaszobába, ott is a díványra, annak is a legsarkába! Bodri a hintaszékben húzta meg magát nagy szepegve, mert ennek a puha vánkosán szokott ő mostanában szundikálni. A csengős bari befeküdt a nagy asztal alá, a jó hűvösre, a bóbitás tyúkcica pedig a muskátlis cserepek közé kvártélyozta be magát, a napsütéses jó melegre. No, az semmit se látott, aki azt nem látta, hogy nagyanyó milyen vitézül hadakozott a poroló pálcikájával. Csak azt sajnálta, hogy alig suhintott egyet-kettőt, már elszelelt az ellenség. Nagyapó állatai egyszerre megtalálták a helyüket, s nem maradt más a harctéren, csak szegény nagyapó. Neki meg esze ágában sem volt katonáskodni. Megesett rajta az embernek a szíve, ahogy nagyanyót békítgette: - Nono, anyó, nem olyan imilyen-amolyan ember ám azért nagyapó! Meg kell nézni, hogy milyen kávé főzött a tiszteletedre! Erre már csakugyan megbékült nagyanyó. Margitka is segített neki benne, aki egyszerre ölelte át a két öreget. - Jaj, de áldott ember ez a nagyapó! Egészen olyan, akárcsak nagyanyó. - Az ám, csakhogy azért mégiscsak túlságosan meg van pörköelve ez a kávé - vélte nagyanyó, de azért le nem tette volna a csészét a szájától, ha valami furcsa csoszogást nem hall a konyhán. Nagyapó ijedten fészkelődött a helyén, nagyanyó pedig gyanakodva kiáltott ki a konyhára: - Jár ott valaki?! - Ke-le-pe, ke-le-pe, be-fe-le, be-ve-le, kelep, kelep, kelep... S még tán ma is kelepelne, ha nagyanyó ki nem ugrik nagyapó görbe botjával. - Uram teremtmő, csak nem a Jancsi gólya jár idebent! De az volt biz az, a Jancsi

gólya, mégpedig másodmagával. Egy boldogtalan békát fektetett a konyhapadkára, annak mondta olyan nagyon, hogy befele, be vele! Itt szokott ő két hét óta délebedelni a szép, tiszta konyhán, ide hurcolja be a kosztját, mert Jancsi gólya igen szerette a tisztaságot. - Kifele, ki vele! - suhintott nagyanyó a görbe bottal akkorát, hogy ha az orrát éri Jancsi gólyának, nem lesz neki többet mivel kelepelni. Szerencse, hogy a Jancsi nagyon szemfüles legény. Nemcsak az orrát tudta megmenteni, hanem a délebedet is. Nagyanyó pedig fáradtan dőlt bele a nagy karosszékbe. - Ó, Márton, Márton, soha többet nem bízom rád a házat!

24

- Nem-e? - csudálkozott nagyapó. - Hát akkor Margitkát ki viszi majd haza? - Te viszed haza, Márton, te magad viszed haza! Nagyapó nagyon, de nagyon boldogan mosolygott a bajusza alatt. S délután, mikor nagyanyó meg Margitka lepihentek egy kicsit, ellopódzott a mézárszékbe, s hozott Jancsi gólyának akkora borjómáját, hogy alig bírta. - Ezt azért kapod, Jancsi, mert neked köszönhetem, hogy ezután én hozhatom-vihetem a kis unokámat.